

חייב בשילוח אעים שידענו שהיא אביהם כגון יונה שאיננו מזדקק רק לבן זונו.

יג עוף ממא הרוכץ על כיצי עוף מהור או מהור הרובץ על ביצי עוף ממא פטור משילוח אבל מהור הרובץ על המהור אעים שאינם מינה כעון תרגעולת הרובצה על ביצי אוו או ביצי יונה וכן כל כה"ג חייב בשילוח כיון דשניהם מהורים ומ"ם פסק הרמבים דאם לא שלה אינו לוקה משים דהרי בעיא בגמ׳ שם ומסוגית השים שם משמע להדיא שיש מין עוף אחד הנקרא קיר"א דווראי חייב כשיושבת על איזה מין ביצים שיהיו וכלבד שיהיו מהורים מפני שדרכו בכך והרמבים השמים זה ונראה לי מעמו מפני שאין ידוע לנו מה הוא ואיכ ממילא הכל בספק והמור הביא זה לנו מה הוא ואיכ ממילא הכל בספק והמור הביא זה ע"ש והביא עוד דיעה דלבד קירא פמור משילוח

אכל לדינא הסכים להרשב"ם ע"ש.

יך שילוח הקן אינו נוהג בעופות שיש להם בעלים

ומתגרלים בבתיהם וחצירותיהם וקניניהם ושרותיהם
לפיכך אווזין ותרנגולין ויונים שבשובך שמתגרלים
ברשות בעלים אינן שייך בשילוח שהרי כתיב כי יקרא
לפניך קן צפיר ואין זה מקרה כשיש להן בעלים וכך
שנו חכמים במשנה שם דשילוח הקן אינו נוהנ אלא
בשאינו מזומן כלומר שאין להם בעלים ונתגרלו בהפקר
ואפילו תרנגולת שברחה מן הבית ומרדה ולא באה
ומתגרלת בשדה כהפקר והבעלים נתייאשו מהן דינה
כהפקר וחייבת בשילוח (גמ').

בון וויל רבונו הבין בסעי ב' קן המזומן אצלו כנון
יונים שררכן ליגדל עם כני אדם בבתים ואיזים
ותרננילים שקננו בבית פטור אבל יוני שובך ועלייה
וצפרים שקננו במפיחים (כמלים לכר שם לפוס יקני) ובבורות
ואוזים ותרננולים שקננו בפררם חייב והוא שלא היגבהה
האם מעל הביצים כלל משהמילם אבל אם הוגבהה
האם מעליהם אם המקימות הללו שלו זכתה לו חצירו

והוה ליה מוזמן ופמור עכ"ל.

מז ביאור הרברים דהא קיידל חצירו של אדם קונה

לו שלא מדעתו נחצר המשתמרת כמדש בהדמ

מיי ר' ומיי רסיח ואיב לכה חייב אותם שקננו בפרדכ

והרי הפרדם יש לו בעלים וזכו בהם והרי הם כמומן

ופמורים משילוח אך חזיל אמרו שם דאמור לזכות

בניצים כל זמן שהאם רובצת עליהן ושמילא דנם

הצירו לא קנה לו דכיון ראיהו ולא מצי זכי לא

זכי ליה הצירו ולכן כשהוגבהה האם מעליהן מעצמה

שיכול לזכות בהן גם חצירו זכתה לו והודל מזמן

ופמורים משילוח.

משילוח וכך שנו חכסים במשנה שם והאם רובצת על בין ובכל מקום שימצא הקן חייב בשילוח בין באילן המצא האפרוחים או על הביצים מה אפרוחין כני קיימא אף בין בארץ או בבורות שיחין ומערות וכן המוצא ביצים בני קיימא יצאו מוזרות ומה הביצים צריכים קן בים כגון שנעקר אילן עם קן והושלכה לים שהרי לאמן אף האפרוחים צריכין לאמן יצאו מפריחים וכן כתיב בדרך וים אקרי דרך כדכתיב הנותן בים דרך דווקא האם הרובצת אהל אם הזכר רובץ עליהם אינו (נמ׳) וכן אם מצא קן בראשו של אדם כמו הפראים

לזה מכין אותו מכת מרדות מיד על שקיצק הכנפים ואחים אומר כיצד משלח אוחז האם בכנפיה ומפריחה

כלומר דזהו עיקר קיום המצוה של שילוח הקן. י ונראה פשום שחייב לברך בשעת שילוחה אקבדו על שילוח הכן וכן מצאתי בם׳ תמים דיעים להראב"ר הביא שם בסים קע"מ דברי בעל העימור בשם הלכות פסוקות וזיל והלכתא צריך לברך כשילות הקן ובמעקה וכוי עכיל ואר תמעה בלשין תשו' הרשב"א (סי' ישה) שכתב וכן כל מצוה שהיא באה מתוך עבירה כגון השכת הגזילה וכוי וליקח את האם כרי שנחזר ונשלח אותה וכוי אין מברכין עיש דהשפ דווראי אם אוהוה כדי לשלחה מברך אך אם נישלה עתה כדי לשלחה לאחר זמן דנם בזה קיים העשה כמו שנתבאר מים בעת מעשה עשה עבירה ולכן לא יברך אחיכ לשישלחנה והוי כהשבת הנוילה ולפין אדרבא ראיה מהרשביא דאם עשה המצוה כתקונה יכרך עליה וגם בספר תדר שם מקורם הביא םי שרצה לומר שלא יברך מפני שיש בה גם לאו רלא הקח ונו׳ ורחי לה דכמה מיע שיש בהן גם לאו ומברכין עליהם עדש וכן עיקר לדינא (וֹלהׁיתי ככחם שם בכתב בים מחלוקת פ"כ יכרך כלה בס ומלכות פ"ם וכן כפ"ת סכיה כשם ת"נ שלה יכרך שמה ימצה ביצים מוזרים פ"ש וחין כדחי לשומעם דה"כ לה נכרך על תפילין שמה נפסל הות ההד וה"ת דמפמידין על חוקה ה"כ גם כאן כן וניכר שלא ראו הת"ד וגם תשו" ברשב"ח וספיקר לדינה לברך הך ברכת שבחיינו נשל דלה לברך שביה מלום בחין כם שמחם וחינם מומן לומן ודו"ק).

לא שילוח הקן אינו ניהג אלא בעופות מהורים שהאם והבנים יהיו מהורים דצפור הוא עוף מהורים דצפור הוא עוף מהור (גמי) ולא עוף ממא וככל מיני עופות מהורים שבעולם נוהג מצות שילוח הקן ואפילו אין שם תחת האם אלא אפרוח אחד או ביצה אחת חייב בשילוח והא דכתיב אפרוחים או ביצים לשון רבים אורהא דקרא היא למיכתב לשון רבים שכן הוא ברוב הקנים אבל מ"מ גם אפרוח אחד וביצה אחת קן מקרי אבל מ"מ גם אפרוח אחד וביצה אחת קן מקרי (גמ' כלן).

לב ואף דהאם היא שרפה חייב בשולוה דאליכ למה לי צפור למעם ממאה כיון דמריפה פמור כיש ממאה אלא וודאי להורות דמריפה חייב (גמ'כס) ווהו ממאה אלא וודאי להורות דמריפה חייב (גמ'כס) ווהו כשים אבל הבנים כשהם מריפות פמור אף כשהאם כשירה דכתיב ואת הבנים תקח לן ודרשינן ולא לכלביך ושריפה אינה ראויה לנו לעצמינו וכן אם הביצים היו מחירת והן כפורקבות פמור משילוח וכן אם האפרוחים היו נדולים כל כך עד שיוכלו לפרוח בעצמן פמור משילוח וכך שנו חכמים במשנה שם והאם רובצת על האפרוחים או על הביצים מה אפרותין בני קיימא אף ביצים בני קיימא יצאו מוזרות ומה הביצים צריכים לאמן אף האפרוחים צריכין לאמן יצאו מפריחים וכן ליוקא האם הרובצת אהל אם הזכר רובץ עליהם אינו דווקא האם הרובצת אהל אם הזכר רובץ עליהם אינו